helling, en – natuurlijk – bomen zover het zicht reikt. In het midden, onder een uit stokken opgebouwde tentstructuur – het skelet van een wigwam – staan vier kleine meisjes. Op de hoes van de plaat staat een werk van Marnie Weber, *Hamster girl*, met op de achtergrond een meisje dat in bed ligt. Ze lijkt zich niet helemaal veilig te voelen en heeft twee oren opgeplakt gekregen. Op de voorgrond wordt een hamster als het ware omhelsd door een grote arm, waarvan de vingers van de hand zoiets als het duivelsteken lijken te vormen. In het cd-boekje staan nog meer foto's – opnieuw bladeren, gras, meisjes – Kim Gordon, de zangeres-bassiste van Sonic Youth, die zich verbergt achter groene takken of achter iets dat wazig op een bladerdeeggebakje met poedersuiker lijkt. Op het label van het vinyl, of op de cd-schijf zelf, staat 'mille feuille' maar de woorden zijn doorstreept. Eronder staat 'a thousand leaves' – meer dan eens is er, voornamelijk op het internet, gewezen op het rechtstreekse ontlenen van concepten en woorden in de teksten van Kim Gordon aan *Mille Plateaux* van Deleuze en Guattari.

Ondertussen was de verliefdheid volwassen geworden: de werkelijkheid was naar binnen getreden; het onzichtbare was bestreden, niet door de verbeelding maar door de realiteit – de realiteit van het theater misschien, akkoord, de realiteit van de opvoering, het optreden, de performance. Nog in de zomer van 1998 heb ik Sonic Youth voor het eerst 'live gezien' in Torhout. De test van het lichaam, zelfs in een constructie – of precies net daarom. Geen weg meer hierna. Ofwel: geen weg terug. Sonic Youth begon het optreden op 3 juli 1998 met *Anagrama*, van de ep *SYR1*, uitgebracht op hun eigen label een jaar voordien. Muziek, schreef Gerard Reve, moet zich ruisend verheffen. De set eindigde met *Death Valley '69*, van op *Bad Moon Rising* uit 1986. Daartussen: enkel nummers van *A thousand leaves*, dat nagenoeg volledig gespeeld werd. Ik weet nog veel, maar ik ken geen details meer van die middag, alsof het toch niet helemaal van mij was wat daar gebeurde, alsof ik er (nog) niet exclusief en exhaustief aanspraak op mocht of kon maken. Misschien heeft het er ook mee te maken dat ik 'bootlegs' bezit van het optreden de dag nadien in Werchter en van het optreden een week voordien in Roskilde. Zeer gelijkaardige sets maar niet hetzelfde.

De volgende keer – het cliché van de altijd betere tweede keer – was zondag 7 februari 1999 in de Ancienne Belgique in Brussel. Het sneeuwde, onterughoudend, echt, onbelemmerd door wat dan ook. Dit leek veel meer op een echte ontmoeting, zonder ongeïnteresseerde festivalgangers en mét zonder uitzondering geconcentreerde liefhebbers. En toch was er toen al van mijn kant de aanspraak op exclusiviteit: wat ik heb met Sonic Youth is onvergelijkbaar. Het is niet zo dat ik denk of meen te weten dat ik voor hen één uit de duizenden ben. Hun persoonlijkheden zijn voor mij van geen tel, hoewel er een kant van mij is (basaler, lager, losgetrokken) die alles over hen wil weten: over het huwelijk tussen Thurston Moore (zanger-gitarist) en Kim Gordon (op een oppervlakkig niveau is dat huwelijk trouwens embleem voor de 'tekstualiteit' van Sonic Youth – en dus voor het feit dat Kim Gordon nooit lustobject *kan* worden, maar eerder altijd het verlangen intensifieert), over hun dochter Coco, over de verhoudingen tussen Lee Ranaldo (de andere zanger-gitarist) en Moore, over de creatieve inbreng van de drummer Steve Shelley. Maar dat is van geen tel, dat is hoogstens slechts een bezigheid om de stilte mee op te vullen op momenten dat de muziek zwijgt – en, denk ik, tijdens meer dan de helft van de tijd dat ik de afgelopen vijftien jaar met Sonic Youth bezig ben geweest, heerste er, paradoxaal genoeg, volstrekte stilte.

I didn't know it was me who was creating the script, but later on, with this music and her gaze, and with a little bit of concentration, when it didn't matter anymore what people around us were doing, then it was fabulous, I could realise that she felt a great love for me, which was great because during the whole time all my boyfriends, friends, mom and dad and all people in life who love me ran through my mind… and it's beautiful and I'm thrilled.
She had a very wet but very firm hand holding my one hand
xxx

we sat there together, she kept holding my hand and smiling into my face and &
I smiled into her face, & I smiled into her face and she smiled into my face, and more and more and more
xxx